

hellerikke, at dette havde havt nogen skadelig Følge, hverken for den Paagjældende selv eller for Andre. Endelig talte den meget ærede Minister om, at Medicinalstatistikken vilde blive upaalidelig, idet man nu har paalagt Lægerne at indgive statistisk Beretning om de Sygdomstilfælde, som foreligge i deres Praxis. Men det vil ikke let kunne lade sig tænke, at Saadant kunde ske af Magnetisører eller Andre, som, uden at være autoriserede Læger, tage Fjolk under Behandling. Jeg tror, at naar man vil have en Prøvesten for, hvorvidt disse Betæneligheder, som den meget ærede Minister mente der kunde have imod Loven, hvorvidt de i Virkeligheden ere begrundede eller ikke, hvorvidt den i Virkeligheden vilde medføre Virkninger, som skulde være af saadan Bessaffenhed, at det af Hensyn til dem maatte fraraades at gaa ind paa Lovforslaget — saa har man just en Prøve i vore Nabolande, i hvad der er passeret, og hvorledes Forholdet der har stillet sig, og hvorledes man der betragter den Sag. Den ærede Minister oplyste — jeg misforstod ham vist ikke — at i Norge var den nyere Lovgivning saaledes, at man ikke kunde angribe eller straffe Kvakalvere, undtagen Kuren medfører skadelige Følger. Jeg har tilfældigvis havt Leilighed til at overbevise mig om, navnlig ved Samtale med tyffe Læger, at i vort tydelige Naboland er Forholdet dette, at der kan man ikke straffe Noget, som ikke er autoriseret Læge, og som tager Syge i Kur, undtagen det oplyses, at Kuren har medført Skade for Paagjældende eller maatte i andre Henseender. Netop fordi jeg tænkte paa at udarbejde dette Lovforslag, erkjendte jeg mig i Sommer ved et Ophold Syd for Kongeaaden hos Læger af mit Bekjendtskab om, hvorledes Forholdene der vare, og de svarede mig meget bestemt, at Forholdet er saadant, at hos dem kunde Enhver være Læge, som vilde være det. Examen gav dem ikke noget særligt Fortrin eller nogen særlig Ret, men dersom Noget paaførte en Syg Skade ved Kuren, saa kan han drages til Ansvar. Naar man nu altsaa ser, at man ikke alene i Norge er gaaet til noget Saadant, som dette Lovforslag gaar ud paa, men at man i Tyskland i lang Tid har havt dette Forhold ordnet paa samme Maade som dette Lovforslag gaar ud paa uden at føle nogen Betænelighed derved, saa mener jeg, at saa behøver man heller ikke her at være saa store Betæneligheder, saa kan man ganske godt berolige sig med Hensyn til saadanne Følger som dem, den ærede Minister omtalte.

Det har iøvrigt ikke været Meningen hos Koncipienten af Lovforslaget, at de skade-

lige Følger, som skulde medføre Ansvar, at de alene skulde indtræde ligeoverfor den Syge og da navnlig overfor den Syge paa en saadan positiv Maade, at man kunde sige, at den, der havde behandlet den Syge, havde gjort ham direkte Skade ved at behandle ham. Jeg kan sige det, da det er mig, der har skrevet Lovforslaget, at jeg mente, at Ordene, som ere valgte, vare at forstaa saaledes — som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (H. S. Larsen), der havde Ordet ved Lovforslagets Forelæggelse — at det ikke alene er de direkte skadelige Følger ligeoverfor den Syge, som der er sigtet paa, men ogsaa saadanne indirekte Følger, som maatte kunne siges at flyde af, at den Syge var bleven forhindret fra at søge autoriseret Lægehjælp og derved unddraget fra at blive helbredet, hvad han maatte ellers ved kyndig Lægehjælp kunde være bleven. Jeg har som sagt ment, at det laa i Lovforslaget allerede, og jeg tror ikke, at der kan være Noget til Sinder fra nogen Side for, at Lovforslaget gives en Tilføielse, som gjør dette aldeles tydeligt. Men jeg tror ogsaa, at man kan gaa noget videre, og at Lovforslaget maatte passende og hensigtsmæssig kunde modtage en Tilføielse eller Omredaktion, hvorledes man vil, som siger, at Vedkommende, som har taget en Syg i Kur, ikke kan undgaa Straffeansvaret i saa Tilfælde, hvor hans Behandling vel ikke har havt skadelige Følger for den Syge, men havt skadelige Følger for Andre, s. Ex. ved, at en smitsom Sygdom har faaet Udbredelse osv. Dette er jo vistnok saa selvfølgelig, at der ikke kan være Tale om Andet, end at i saa Tilfælde vil det være ganske i sin Orden, at Ansvar paalægges den Vedkommende. Det, som er Lovforslagets Grundtanke, og som jeg tror man maatte finde almindelig Billigelse, er, at det ikke gaar an at straffe den, der helbreder nogen af sine Medborgere; det er en høist forunderlig Ting, som aldrig vil kunne komme til at gaa ind i den almindelige Retssbevidsthed, at han skal straffes derfor. Naar man gennemgaaer de Sager, som have været om Kvakalveri, og som den ærede Minister omtalte, forsaavidt som de være paafjendte af Højesteret, vil man se, at i mangfoldige Tilfælde — jeg taler iøvrigt ogsaa om de Sager, der ikke have været for Højesteret, og der er mange af dem, som jeg kjender personlig, idet jeg efter Ordre har været beskiftet enten som Aktor eller Defensor i dem — ja, jeg kan sige i Regelen have de paagjældende Syge først forgjæves søgt Lægehjælp. De have altsaa været behandlede af en Læge, men denne har